

Učenci pa jim branijo:
„Otruden že je od učenja,
Ga niste vid'le delati?
Motiti ga, ni govorjenja!“
Otroke pa vesele pred
Je žalost britka napolnila,
In matere zdaj vidijo,
Kak sladka nada se skadila. —

Al on tovarš nedolžnosti,
Ko sliši tako besediti,
Jim reče: „Ne branite jim!
Pustite male k meni priti!
Resnično, tukaj vam povem,
Da takih je kraljestvo moje,
Podobni mor'ite biti jim,
Da vzamem vas v domovje svoje.“

Prijaznosti vse ginjene
So matere radost jokale,
In svoje male hitro so
Pri roci k njemu pripeljale.
Otroci pa veseli vsi
Naravnost k njemu so hiteli,
In bolj ko pred pri materah
Presrečni so in preveseli.

Najmanjši kar objema ga,
V naročji sladko se raduje,
In drugi z lasci si igra,
Mu mila lica ogleduje.
Vsi drugi zraven tam stojé
In k njemu gledajo veseli,
Pobožno rokce sklepajo
Da blagoslova bi prejeli.

In tak sladkó in tak ljubó
Jim blagoslove podeluje,
Globóko čuti, vidi se,
Da Bog je tú, ki obdaruje.
Potihne v zraku ptičica,
Cvetica duh prijeten dije, —
Stojí tud' solnce, zrè ljubó,
Ko sreča taka dečkom sije.

S hvaležnimi solzicami
Nebeškega veselja mile,
Osrečene po sreči tej
So matere se spet vernile.
Otrokom vsaka rekla je:
„Večera tega ne zabite,
Na svétu dokler hodite
Zveličarju zvesti bodíte!“

In dečki bili mu zvesti,
Priserčno zmir so ga ljubili,
Le, kar žalilo njega bí,
Skerbnó so vselej se ognili.
In on je bil prijatelj njih
V življenji zmir na vsakem kraji,
Po smerti pa je ljubč'kom dal
Prelepi venec v svetem raji.

A. Praprotnik.

V nebesih.

Vojska na Francoskem je potihnila. Vojaki hité nazaj k svojim staršem, ter se veselé zmage.

Tiho pada sneg iz neizmerne višave na golo, zmerzlo zemljo. Bilo je kakor bi se igrali angeljčki z belimi perotnicami ter se spuščali na zemljo okoli mladih drevov, katerim hočejo zrahljati terdo posteljico in jim zapeti mile pesmice o pretečenej pomladi in poletnej krasoti. Povsod, v višavi in na zemlji, povsod je bila neka tihota, samo v majhnej bajtici se materno sercé žalostno boruje zarad zgube druzega možá. Revna ženica sedí pri peči in vselej se jej vlije bistra solzica po licu, kedar pogleda zapuščena otročička, kako si igrata pred njo. Večkrat vzdihne in ju priporočuje Bogú, neskončno dobrotljivemu očetu, v varstvo.

Janezek in Marica sta postavila dva stebrička navpik in enega počez, ter takó naredila slavolok, katerega sta potem še s popirjem kaj lepo okinčala.

„Takó, zdaj sva naredila vrata, Marica!“ pravi deček smehljaje se svoje sestrici.

„Poslušaj, zdaj gredó vojaki. Slišiš lepo godbo?“ In zažvižga kratko vižico ter postavlja jelove storže v versto in je počasi vleče skozi vrata. Eden teh ponosnih vojakov, kateri je bil nekoliko večji kakor vrata, pozabi se pripogniti in vse je za seboj poderl.

Otroka zapustita igro in tečeta k žalostnej materi. „Kaj ne Janezek“, reče sestra bratu, „kako je bilo lepó gledati dolge verste vojakov, okinčane z zelenimi vejicami, stopati skozi lepo okinčana mestna vrata, ko je godba tako veselo igrala, ko so zvonovi tako lepo peli in so vsi prebivalci zmagovalcem z rutami mahaje „živijo!“ klicali. Meni je bilo to zeló všeč, samo mamica je preveč jokala.

„Kje je neki naš atej, vsaj ni več vojske in vsi vojaki gredó zopet domú iz Francoske dežele, našega ateja pa še ni?“ reče sestra bratu.

„Vidi se, kako malo umeješ, kaj da je vojska. Oče so ostali še na Francoskem, tam delajo veliko železno verigo, s katero bodo vso deželo zvezali; naš oče so pa kovač, in kakšen kovač!“ odgovori bratec ves zamišljen.

„Kaj né, da je atej še na Francoskem?“ pobara Janezek mater. Milo pogleda mati svojega sineka, globoko vzdihne in pravi: „Vaš atej je v nebesih!“

„Vidiš Janezek,“ reče sestra, „kdo ima prav,“ ter skoči zopet v kotiček k svojim igračam.

Janezek se prestraši, pogleda mater in žalost se tudi njemu bere na obrazu. Naenkrat se zopet posmehljá, stopi k materi in pravi: „Lehko noč! — Mama, jaz grem spat.“

Deček kmalu zatisne očesi, toda še ne spí. „V nebesih,“ šepeta sam sebi, „dá, zdaj vem, zakaj atej tako dolgo ne pride; tam gori mu dopade pri ljubemu Bogu in angeljčkih. Jutri hočem zgodaj iti tudi jaz v nebesa in rekel mu bodem, da mama vedno jokajo, pa bo gotovo šel z menoj. Oh, kako bodo mama veseli, kedar očeta pripeljem. Jaz vem, kje so nebesa; tam na uni hrib se naslanjajo, in ko gori pridem, bom poterkal, vsaj me bo atej precej slišal in mi bo odperl. Potem dvigajoč male ročice proti nebu, pobožno moli molitvico, katero so ga stara mati naučili, tako-lé: „O moj Bog! zahvaljujem se ti, ker si me danes varoval vsega hudega. Prosim te, varuj me tudi nocojšno noč! Pošlji mi štiri angeljčke, enega k zglavji, enega k znožji in na vsako stran enega — — —“ preden je pa Janezek izgovoril „amen“ že je sladko zaspal. Sanja se mu celo noč od angeljčkov, slišal je prelepo petje, — oh sladke sanje!

Zjutraj se zgodaj probudí. Zdi se mu, da ga nekdo kliče, skoči iz postelje, tiho se obleče in gré. V veži najde palico, vzame jo in koraka po sneženi oedeji proti hribu. Hud mraz je bil, in večkrat se mu dozdeva, kakor da bi ga kdo prijel za suknjico in mu rekel, da naj gre nazaj v gorko posteljico. Malo postane, — pa zmisli se na blede lica žalostne matere, ter

še hitreje koraka proti hribu. Vzame malo snegá, naredí kepo, in jo zažene na neko drevo. — Kričeč zletí krokar iz drevesa in kmalu mu zgine izpred očí.

„Oh kako rad bi bil tič“, misli si Janezek. „Kako prijetno je vendar tičkom! Malo pomigljajo s peroti in hitro plavajo po neizmernem zraku. Ko bi bil jaz tič,“ pravi Janezek, „precej bi zletel v nebesa. Toda tak černih ne sme gori, kakor je krokar. V nebesih so samo nježni golobčki in urni škerjančki.“ Takó je Janezek govoril. Naenkrat pa zavpije, da se glas razlega po vsem gozdu. Nekaj ga derži za suknjico. Hitro se ozré in vidi, da je majhen, bel mož, kateri ga je prijel. Bil je ternjev germ. —

Prestrašeni deček urno zbeží, brez da bi pomislil kam, in kmalu vidi, da je zgrešil pravo pot. Zdaj sim, zdaj tje bega, a vse zastoj! prave poti ne more najti.

Strah ga obide, lakota ga nadleguje in vsi udje so mu oterpnili. Zagleda skalo, na katero se vsede ter se hoče malo odpočiti. Kako dobro se mu prilaga počitek! Začne dremati, in Janezek zaspi. Ali se bo še kedaj zbudil? — Slišal je lepo petje, lepo godbo, oh kako je vse to prijetno! — Ali je že v nebesih? — Padel je iz skale v sneg, brez da bi vedel. Zapanec je razpel svoji peroti, ter ga vzel v svoje naročje! —

Memo se pripeljeta gospod in gospa ter zagledata lepega dečka na pol zmerznjenega v snegu ležati. Pogledata ga, in ker zapazita, da je še živ, vzameta ga seboj.

Ko se Janezek zopet probudi, vidi, da leži v mehkej, lepej posteljci. Na nasprotni steni vidi v zlatem okvirji samega sebe. Kedar je Janezek ročico vzdignil, naredi deček v okvirji ravno takó, kedar se je Janezek nasmejál, nasmeje se tudi nasprotni deček. — V lepej gajbici čverčal je rumen kanarček svojo vižico in vse je bilo tako lepó, kakor Janezek še nikoli ni videl. — „Gotovo sem v nebesih“ reče Janezek sladko se smehljaje. Kar pride gospa v svilnatej obleki, stopa tiho k posteljci in ko dečka tako veselega in zdravega vidi, gré v drugo sobo in veselo reče: „Deček se je že zbudil, zopet se smeje!“ — Zdaj pride tudi gospod, kateremu je zlata svetinja kinčala persi. „Hvala Bogu!“ reče gospa dečku, „ti si živ, našli smo te na cesti zmerznjenega, vzeli te seboj, in zdaj si,“ — „V nebesih sem, v nebesih!“ zavpije veselo deček, „kje je pa moj atej, peljite me k njemu, da pojde z menoj k mamiči, ki zeló žaluje po njem. Kje je atej?“ Gospod in gospa se začudita, in gospod, kateremu se zlata svetinja leskeče na persih, vpraša dečka: „Povej, kaj se godi s tvojim očetom?“ Janezek začne pripovedovati ter pové vse, kar je vedel. Ko neha govoriti, pogledata se oba in gospod vpraša Janezka: „Kako se imenujejo tvoj oče?“ „Lavoslav G.“ odgovori deček, „vojak so.“ — „Kakó? Lavoslav G. so tvoj oče! Žena, to je bil tisti hrabri vojak, ki je otel mene smerti ter je dal svoje življenje za moje. Kako čudna so pota božje previdnosti! Kolikokrat sem popraševal po tistem družini, po tistem možu, čigar dete sem rešil strašne smerti, in katero je zdaj v mojej hiši. Hvala Bogu, njemu tisočerna hvala!“

Drugi dan sta gospod in gospa peljala Janezka k njegovej materi. Za-

vila sta ga v topel kožuh in sedel je med njima v lepih sanéh, v katere sta bila dva urna konjiča zaprežena. Kraguljci so cingljali, in dečku se je bralo veselje na obrazu. Potoma mu pripovedujeta, kako je bil na pol zmerznjen in kako sta ga po božjej previdnosti strašne smerti otela. Janezek ima očesci vedno zatishnjeni in če tudi ni očeta pri sebi imel, vendar si misli, da je še vedno v nebesih.

Urna konjiča dirjata in okolica se je Janezku čedalje bolj znana zdela. Zmiraj bolj se bliža revnej bajtici in sercé mu teži misel, da svoje ljube mamice ne bo mogel potolažiti.

Četert ure, zunaj vasi, kjer je bil Janezek domá, stala je poleg ceste kovačnica. Ker je konj podkev zgubil, morali so saní vstaviti. Pomočnik, še vojaško opravljen, pozdravi gospoda ter mu pripoveduje, da je mojster v vojski obležal, in da bi vdova kovačnico rada prodala. — Podkev je pribita in zopet dirjajo urni konjiči ter se vstavijo še le pred revno bajtico, kjer se je Janezek s svojo séstrico Marico tolikokrat igral. Iz bajtice stopi mož — Janezek ga pogleda in spozná — svojega očeta. Vsi gredó v hišico in Lavoslav G. začne pripovedovati, kako se mu je godilo. Gospod z zlato svetinjo je bil general ob času Francoske vojske. Oče Lavoslav ga je rešil smerti, pa je bil v boji sam ranjen, vjet in peljali so ga v bólnico. General, ki je za gotovo mislil, da je Lavoslav svoje življenje pustil na bojišči, se mu zdaj lepo zahvaljuje ter mu ponudi malo kovačnico, katero mu hoče kupiti v znamenje nepozabljive hvaležnosti. Vsi so se veselili in Lavoslavova žena, Janezkova mati, povzdigne roki proti nebesom ter pobožno moli rekoč: Hvala Tebi, neskončno dobrotljivi Bog, ker si nas tako čudovito zopet zedinil!

Fr. Pápa.

Sedem čudežev starih časov.

Sosedov Jernej je hodil v višje šole, in kedar je prišel domú o šolskih praznikih, so ga vsi radi poslušali, ko jim je pravil kaj od tega in unega, kar je v šoli slišal. Bilo je nekega jesenskega dné zvečer, ko je vsa domača družina pozno v noč korenje obrezovala. Tudi Jernej jim je pomagal. Pro-sijo ga, da naj jim kaj pové iz starih časov. „Naj pa bo“, priterdi Jernej, vam bom pa povedal od sedmih čudežev starega časa.“ Vsi se pripravijo, in ga prav pazljivo poslušajo.

Jernej govori:

„Stara ljudstva so bila zeló imenitna. O starih ljudstvih imamo prav veliko lepih učenih pisem, kiji m pravimo klasikarji, in ki bodo vedno slovela. Zraven teh del pa imamo iz starih časov tudi še mnogo umetniških in divnih del, izmed katerih je posebnó sedem prav imenitnih, ki slové po vsem svetu. Pravijo jim sedem čudežev starega svetá. Pervi teh čudežev je bil:

Tempelj Diane na Efezu v Aziji. Že sveto pismo vam pové, da je